

[Aksel Larsen.]

Og saa den anden Konsekvens, den anser jeg for maaske ikke saa umiddelbart nærliggende, men saa meget farligere. Det er den, at bestemte Kredse inden for Landbruget, til Dels ogsaa uden for det, vil forsøge at udnytte en Ophøjelse af Forligsmandens Mæglingforslag til Lov til at udbyde Kløften i Befolkningen herhjemme, at drive en endnu mere fanatisk Agitation ude paa Landet mod Arbejderklassen og Fagbevægelsen og at ophidse ogsaa Byernes Smaaborgerskab mod Fagbevægelsen, hvortil man naturligvis ikke vil undse sig for at anvende en eventuel Forhøjelse af Konsummælkens Pris, idet man vil sige: Det er Fagforeningernes Skyld.

Vi har jo her faaet en Forsmag paa dette, bl. a. gennem det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Tale, som for øvrigt i den Henseende var interessant — den var det ikke i andre. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen siger, at nu er det paa Tide, at der siges stop, Bønderne kan ikke blive ved at finde sig i Fagforeningsdiktater og Fagforeningsovergreb. Naar dette ærede Medlem kommer ud paa Talerstolene i Landet, taler han rørende om, at Arbejdere og Bønder skal finde hinanden, for de har fælles Interesser og bør staa sammen, men naar Arbejderne gennem deres egne Organisationer fremsætter Ønske om en beskedent Forhøjelse af de lavest lønnes Lønninger, saa raaber det ærede Medlem op om Fagforeningsdiktat, saa støder han i Kampuren paa samme Maade som i Tilfældet med Skudshale.

Jeg har tidligere benyttet Lejligheden til at sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke paa denne Tale fra Bondepartiet om, at man ønsker Samarbejde med Arbejderne. Hvis man ønskede det, vilde man nemlig ikke gaa rundt og ophidse mod Fagforeningerne. Sagen er den, at Arbejderne faar man kun i Tale gennem Fagforeningerne, Arbejderne faar man kun Samarbejde med gennem Fagforeningerne og ikke ved Kamp mod Fagforeningerne. Naar man derfor siger i Ord, at man vil samarbejde med Arbejderne, men i Gerning bekæmper Fagforeningerne, saa siger man, at man ønsker Fjendskab, man ønsker Had, man ønsker at grave Kløften dybere.

Deroverfor siger jeg, at dette sker i en ganske bestemt Klasses vel forstaaede Interesser. Det kan kun gavne Kapitalistklassen, hvis denne Kamp faar Arbejdere og Bønder til at krige for Alvor, og enhver Handling, som gør det muligt, at denne Krig udbryder, maa man vende sig imod. Man maa gaa ind

for en Politik, som ikke skærper Modsætningerne mellem Arbejdere og Bønder, men som udjævner disse Modsætninger, der i Virkeligheden ikke burde eksistere, og sikrer, at Arbejdere og Bønder gaar sammen frem i Kamp for deres fælles Interesser og mod deres fælles Fjender.

Denne Vej ønsker ganske bestemte Kredse inden for Landbruget, nemlig det store Landbrug, ikke at gaa, og det er i denne Sag foreløbig lykkedes dem, som det desværre er lykkedes dem tidligere, at faa Følgeskab af de mindre Landbrugere, aabenbart ogsaa af Husmændene. Det er naturligvis svært at udtale sig om dette, men i hvert Fald er det lykkedes dem ved den enestaende Terroriseringskampagne, der er blevet drevet, at faa skræmt Mejeribestyrrelserne, saaledes at disse har forkastet det fremsatte Forligsforslag. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at det er ganske tydeligt, i hvis Interesse Forkastelsen er sket: det er i det store Landbrugs Interesse. Mælkeleverance og Mælkepris og Mejeristernes Lønninger spiller jo langt den største Rolle for det store Landbrug. Det vilde være af uhyre stor Betydning for Husmændene, hvis de gik sammen med Fagforeningerne i et fælles Arbejde i Stedet for gennem enten passiv eller aktiv Deltagelse i Aktioner som denne at lægge sig yderligere ud med Fagforeningerne.

I øvrigt vil jeg sige, at den Forhøjelse af Konsummælkens Pris, som jeg ved der vil blive arbejdet for, aldeles ikke kan begrundes sagligt. Naar man ved, hvilket fantastisk Svælg der er mellem den Pris, Bonden faar for sin Mælk ved Stalddøren, og den Pris, der forlanges af Forbrugerne inde i Byerne, ikke mindst i København, kan enhver nogenlunde fornuftig og ærlig Mand sige sig selv, at det er dér, man skulde sætte ind. Hvis der blev gennemført blot beskedne Foranstaltninger til Formindskelse af Vejen fra Producent til Forbruger i dette Forhold, vilde Landbruget tjene mange Gange det Beløb ind, som Mejeristerne nu skal have i Lønforhøjelse.

Denne Vej ønsker de Kredse, det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen er Talsmand for, imidlertid under ingen Omstændigheder at gaa. Det er forstaaeligt — disse Kredse har deres bestemte politiske Hensigter. Det er mig imidlertid ufatteligt, at Regeringspartierne og Regeringen ikke gaar denne Vej eller i det mindste gør Forsøg paa det. Der har saa tit været talt om Mælkeforsyning og Mælkepris herhjemme. Jeg synes, at nu var der i hvert Fald en praktisk Anledning til at begynde at be-